

115 dagar ur minnet

Det är ett experiment. Alla gör någonting konstigt på en dag som skulle kunna visas på TV. Produktionen säger att de inte kan visa något annat än den du är.

Intervjun var en rollbesättning.

Han var charmören. Bakom den enkla fasaden är alla vanliga men man placerar dem i fack. Man ser stereotyper.

Huset var som ett rymdskepp med lampor och kameror överallt. Det var surrealistiskt. Det kändes som att kliva in i en film.

De sade adjö till familj och vänner utan att veta om de skulle ses igen om ett halvår eller redan nästa dag.

Han försökte klara sig kvar, bli vän med de som var där, men vara sig själv.

Han har massor av minnen. Starkast minns han stunder med henne och resan till Thailand då han fick gå ut ur huset, se människor, lyssna på musik, se på film.

De bestämde sig för att hålla det hemligt. För att skydda det. För att klara sig därinne. För att inte hamna utanför. Och för att det skulle hålla sen.

Man vet inte vad som är på riktigt. Det är en bubbla.

De sade något annat än vad de menade, men tryckte varandras händer för att visa att de menade tvärtom.

Det var hemskt när hon försvann. Han grät när hon lämnade huset. Hon kunde se honom, men han kunde inte se henne. En vecka var en evighet.

Allt i huset handlar om det som händer där eller gamla minnen man har. Man får inga nya intryck. Gamla intryck är allt man har. Man är beroende av information för att ha något att tala om.

Han längtade efter att gå en morgonpromenad och lyssna på musik och att kunna ringa sina vänner.

Det är ett halvår som är borta som en förskjutning i tiden. Det är märkligt tomt. Som att ha blivit bortrövad av rymdvarelser. De spekulerade om vad som kunde tänkas hända på utsidan.

Förmodligen hade produktionen varit tvungen att bryta regeln om isolering i händelse av dödsfall eller allvarlig sjukdom i familjen. Eller kanske ifall något hänt som hotade deras säkerhet i huset. Men de hade nog inte fått information om internationella terrordåd, katastrofer långt bort eller ett OS-guld.

Han hade rutiner. Han gick upp först av alla, städade och diskade. Gick 40 minuter fram och tillbaka på den lilla gården, åt frukost. Sedan väckte han de andra. Ibland gick de upp.

På eftermiddagarna tränade han i gymet. Han lagade lunch och middag. Det var en medveten strategi för att klara av tristessen. Det händer ingenting och man är inlåst.

Efter en tid dyker det upp sidor hos alla som man i början hållit tillbaka. Men man har bara varandra och man bygger starka band.

Det var en kick att lämna huset. Han försökte förbereda sig mentalt. De kom ut på en scen. Det var som en rockkonsert. Alla visste vilka de var.

Sista veckan i huset fick de se några av programmen. Det är lite vinklat, men man känner igen sig. Än en gång var han i en film. Det är inte normalt. Men de som säger något säger positiva saker.

Han har 100 DVD:er med programmen. Han har inte sett dem. Ingen går tillbaka i sitt liv på det viset. Han vet ju vad som hände därinne och han vill minnas det, inte se bilden av det.